

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. ve věci

navrhovatelů: a) **M. Š.**, narozený dne X
bytem X

b) **V. B.**, narozený dne X
bytem X

c) **Krásné Moravany, s. r. o.**, IČO 04455541
sídlem U Vlečky 1046, 664 42 Modřice

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Anežkou Statečnou
sídlem Sochorova 3226/40, 616 00 Brno

proti
odpůrci:

obec Moravany
sídlem Vnitřní 49/18, 664 48 Moravany
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Ondrušem,
se sídlem Bubeníčkova 502/42, 615 00 Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změna č. 1 územního plánu Moravany, ze dne 9. 6. 2022,

takto:

- I. Řízení o návrhu navrhovatele a) se zastavuje.
- II. Návrh navrhovatelů b) a c) se zamítá.

- III. Navrhovatel a) a odpůrce nemají právo na náhradu nákladů řízení o návrhu navrhovatele a).
- IV. Navrhovatelé b) a c) nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Navrhovatel b) je povinen zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčkova 502/42, 615 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Navrhovatel c) je povinen zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčkova 502/42, 615 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VII. Navrhovateli a) se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Navrhovatel a) se vyzývá, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo bankovního účtu, na nějž má být soudní poplatek vrácen.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Zastupitelstvo odpůrce vydalo dne 9. 6. 2022 opatření obecné povahy – změna č. 1 územního plánu Moravany (dále jen „napadené OOP“), které nabylo účinnosti dne 25. 6. 2022. Navrhovatelé se domáhají zrušení napadeného OOP. Konkrétně navrhovatelé brojí proti změně umístění biokoridoru LBK 6 (dále jen „biokoridor“), který má nově vést také přes pozemky navrhovatelů, a proti zvýšení požadavku minimální velikosti nového stavebního pozemku v plochách bydlení v rodinných domech na 600 m².

II. Stanoviska účastníků řízení

- 2. Navrhovatelé se domáhají zrušení napadeného OOP. Namítají, že vydáním změny č. 1 územního plánu Moravany byli zkráceni na svých právech, zejména na právu vlastnickém; došlo ke vzniku škody na jejich majetku. Napadeným OOP byla změněna trasa vedení biokoridoru mimo jiné také přes pozemek parc. č. X, zapsaný na LV č. X, pro katastrální území X (všechny další jmenované pozemky se nacházejí v katastrálním území X), který je ve spoluvlastnictví navrhovatele a) a navrhovatele b), a pozemek parc. č. XA, zapsaný na LV X, jehož vlastníkem je navrhovatel c) (dále budou souhrnně tyto dva pozemky označovány ve shodě s návrhem jako „pozemky č. 1“). Pozemky č. 1 jsou změnou trasy biokoridoru značně omezeny. Přesunutím trasy biokoridoru byly znehodnoceny, jelikož navrhovatelé plánovali na pozemcích zahájit výstavbu rodinných domů. Pozemky č. 1 zůstávají jako jediné nezastavěné a tvoří nepochopitelnou proluku v území. V současné době jsou vedeny jako zemědělské pozemky, nicméně pro zemědělské využití jsou již vyčerpány a nachází se v málo bonitní oblasti. Nová výstavba je navíc pro odpůrce zásadní. Názor odpůrce, že biokoridor je nutné vést přes pozemky č. 1, byl vyvrácen Revizí Územního plánu Moravany, změna č. 1 ze srpna 2021, vypracovanou Ing. Arch. I. K./NASKOK atelier s.r.o. (dále jen „revize“). Vlastnické právo navrhovatelů by mělo převážet nad veřejným zájmem. Odůvodnění změny trasy biokoridoru je také nedostatečné. Navrhovatelé a) a b) jsou dále napadeným OOP dotčeni tím, že na pozemcích v jejich společném spoluvlastnictví parc. č.

XB, XC, XD, XE a XF, zapsaných na LV X (dále budou souhrnně tyto pozemky označovány ve shodě s návrhem jako „pozemky č. 2“), došlo ke zvýšení požadavku minimální velikosti stavebního pozemku pro rodinný dům na 600 m², což odporuje plánované výstavbě rodinných domů na těchto pozemcích. Nový požadavek na minimální rozlohu stavebního pozemku pro rodinný dům povede k rozrušení urbanistické struktury. V případě nevyhnutelného nahrazení původních staveb stavbami novými nebude možné požadavek na rozlohu pozemku o minimální výměře 600 m² splnit. Dojde tak k vytvoření proluk. Odpůrce se řádně nevypořádal s námitkami navrhovatelů ve vztahu k vedení biokoridoru, pouze uvedl, že revize není právně závazná. Nedostatečně se odpůrce vypořádal také s námitkami uplatněnými ve vztahu k pozemkům č. 2.

3. Odpůrce ve svém vyjádření navrhuje, aby soud návrh zamítl. Území odpůrce je územím vesnické zástavby. Rozvoj je daný kapacitou obslužných komunikací a další technické infrastruktury. Již dnes je kapacita příjezdových komunikací do Brna nedostatečná. Předložená revize nemá veřejnoprávní charakter, nejedná se o součást územně plánovací dokumentace. Pozemky č. 1 jsou zemědělsky obhospodařovanou ornou půdou (II. třída bonity) sousedící s intravilánem, avšak nejsou jeho součástí, nejde o proluku v zástavbě. Na pozemcích nedochází k žádné změně, nadále jde o pozemky k zemědělským účelům, na nichž není možná výstavba. Při vymezování trasy biokoridoru byly kromě přírodních a přírodovědeckých aspektů vzaty v potaz i majetkoprávní vztahy. Nová trasa co nejvíce využívá pozemků ve vlastnictví obce, je kratší, logičtější, méně zatěžující soukromé zemědělské pozemky, a tedy vhodnější jak z hlediska umožnění migrace živočišných druhů zemědělskou krajinou, tak i z hlediska dopadů na zemědělskou půdu. Biokoridor je navíc vymezen na okraji pozemků č. 1 při souvrati pole podél existující cesty. Na staré polní cestě jsou podmínky pro migraci živočichů vhodnější než přes obhospodařovaný lán. Pozemky č. 1 nebyly v původním územním plánu vymezeny pro stavbu rodinných domů, dosavadnímu využití pro zemědělské účely biokoridor nezabraňuje. Změna požadavku na stavební pozemky se na pozemky č. 2 nepoužije z toho důvodu, že se jedná o stávající zástavbu. Požadavek na minimální velikost stavebního pozemku se uplatní pouze u nové zástavby. Bylo nutné stanovit požadavek na minimální velikost stavebního pozemku, aby se zabránilo nežádoucímu přehušťování zástavby v obci a aby se podpořila absorpce dešťové vody zvýšením zatravněných ploch. Navrhovatelé nerealizují kroky směřující k povolení výstavby na kterémkoliv z předmětných pozemků.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky řízení a předpoklady pro věcný přezkum napadeného OOP. Shledal přitom, že řízení o návrhu navrhovatele a) je nutno zastavit pro nezaplacení soudního poplatku. Krajský soud usnesením ze dne 27. 6. 2023, č. j. 65 A 2/2023-64, vyzval navrhovatele, aby každý z nich uhradil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč do 15 dní od doručení předmětného usnesení. Zástupkyni navrhovatelů bylo usnesení doručeno dne 3. 7. 2023, poslední den lhůty na uhrazení soudního poplatku tak připadl na 18. 7. 2023. Navrhovatel a) však soudní poplatek uhradil až dne 19. 7. 2023 (platby byly identifikovány mimo jiné také závazným specifickým symbolem), a tedy opožděně. Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 9 odst. 1, věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vyplývá, že soud řízení zastaví po marném uplynutí lhůty, kterou určí poplatníkovi k zaplacení

soudního poplatku. Podle věty třetí se přitom k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě navrhovatelem a) zaplacen, krajský soud podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 9 odst. 1, větou druhou, zákona o soudních poplatcích, řízení o jeho návrhu usnesením zastavil.

5. Soud poznamenává, že navrhovatel a) je spoluvlastníkem dotčených pozemků spolu s navrhovatelem b). Faktický rozsah přezkumu napadeného OOP se proto zastavením řízení o návrhu navrhovatele a) nezměnil. Pokud není uvedeno jinak, označuje soud v dalším textu pojmem „navrhovatelé“ navrhovatele b) a c).
6. Krajský soud dále uvádí, že navrhovatelé osvědčili svou aktivní procesní legitimaci. Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.“* Navrhovatel b) je spoluvlastníkem pozemků parc. č. X, XB, XC, XD, XE a XF a navrhovatel c) je vlastníkem pozemku parc. č. XA. Tyto pozemky jsou součástí území přímo dotčeného napadeným OOP, proti kterému v návrhu brojí. V návrhu poukazují na konkrétní důsledky napadeného OOP pro uvedené pozemky, přičemž krajský soud považuje tato tvrzení za dostatečná pro závěr o naplnění aktivní procesní legitimace. Odpůrce ostatně procesní legitimaci navrhovatelů nezpochybňuje.
7. Jelikož byl návrh podán osobami aktivně procesně legitimovanými a včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a navrhovatelé b) a c) řádně zaplatili soudní poplatek, přistoupil soud, vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), k přezkoumání napadeného OOP. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
8. Jelikož většina návrhových námitek směřuje věcně proti regulaci přijaté napadeným OOP, připomíná soud na prvním místě, že není oprávněn neomezeně zasahovat do procesu územního plánování. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73 (veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), v procesu územního plánování *„jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“.*
9. Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané

proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, čj. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Také z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 5. 2. 2009, čj. 2 Ao 4/2008-88, plyne, že správní soudy nejsou oprávněny posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality. Ačkoli tedy výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a rovnováhu mezi jednotlivými veřejnými i soukromými zájmy, není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se k vhodnosti a účelnosti takového řešení nevyjadřuje.

10. Navrhovatelé však brojí také proti způsobu vypořádání jejich námitek. Zde je nutno nejprve v obecné rovině zdůraznit, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS). Na základě podané námitek či připomínek je pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43). Současně však platí, že požadavky na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu nesmí být přemrštěné. Přehnané požadavky by ohrožovaly funkčnost územního plánování, narušily by stabilitu systému územního plánování a právních jistot občanů a znamenaly by nepřipustný zásah do práva na samosprávu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, dostupný na nalus.usoud.cz).
11. Navrhovatelé věcně brojí jednak proti změně umístění biokoridoru, který má nově vést také přes pozemky navrhovatelů, jednak proti zvýšení požadavku minimální velikosti stavebního pozemku pro rodinný dům na 600 m². Tyto námitky spolu blíže nesouvisí a týkají se odlišných pozemků ve vlastnictví navrhovatelů, soud z toho důvodu vypořádání námitek rozdělil do samostatných částí.

III.A) Změna vedení biokoridoru LBK 6

12. Napadené OOP mění trasu biokoridoru tím způsobem, že biokoridor nově kopíruje trasu újezdů společně s hranicí pozemků. V důsledku této změny biokoridor zasahuje také do okrajů pozemků č. 1, jež vlastní navrhovatelé. Dle původního územního plánu biokoridor vedl středem zemědělsky obdělávaných pozemků.
13. Zákonná úprava procesů vymezení a vytváření systému ekologické stability je obsažena především v § 4 odst. 1 a dále § 59 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Její konkretizace je provedena ve vyhlášce Ministerstva životního prostředí České republiky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 4 odst.

1 zákona o ochraně přírody a krajiny vymezení systému ekologické stability, zajišťujícího uchování a reprodukci přírodního bohatství, příznivé působení na okolní méně stabilní části krajiny a vytvoření základů pro mnohostranné využívání krajiny stanoví a jeho hodnocení provádějí orgány územního plánování a ochrany přírody ve spolupráci s orgány vodohospodářskými, ochrany zemědělského půdního fondu a státní správy lesního hospodářství (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2013, č. j. 7 AOs 3/2013-30).

14. Územním systémem ekologické stability krajiny je vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu; rozlišuje se místní, regionální a nadregionální systém ekologické stability [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Podle § 1 písm. a) prováděcí vyhlášky je biocentrum biotop [§ 3 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny] nebo soubor biotopů v krajině [§ 3 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny], který svým stavem a velikostí umožňuje trvalou existenci přirozeného či pozměněného, avšak přírodě blízkého ekosystému [§ 3 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Podle zákona o ochraně přírody a krajiny je biotop soubor veškerých neživých a živých činitelů, které ve vzájemném působení vytvářejí životní prostředí určitého jedince, druhu, populace, společenstva. Biotop je takové místní prostředí, které splňuje nároky charakteristické pro druhy rostlin a živočichů. Ekosystém je pak funkční soustava živých a neživých složek životního prostředí, jež jsou navzájem spojeny výměnou látek, tokem energie a předáváním informací a které se vzájemně ovlivňují a vyvíjejí v určitém prostoru a čase. Podle § 1 písm. b) prováděcí vyhlášky je biokoridor území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter síť. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky vymezení místního, regionálního i nadregionálního systému ekologické stability stanoví orgány ochrany přírody v plánu systému ekologické stability.
15. Z výše uvedených citací zákona o ochraně přírody a krajiny a prováděcí vyhlášky je zřejmé, že vymezení biokoridorů, resp. změna vymezení biokoridorů, je komplexní činností, která se neobejde bez spolupráce s orgánem ochrany přírody a krajiny. V případě zásahů do územního systému ekologické stability musí pořizovatel územně-plánovací dokumentace uvést logické a přesvědčivé důvody, proč ke změně přistoupil.
16. Ze str. 41 odůvodnění napadeného OOP vyplývá, že odpůrce přistoupil ke změně trasy biokoridoru z důvodu minimalizace zásahu do zemědělských pozemků a vlastnických vztahů, jelikož nová trasa biokoridoru v největší možné míře využívá pozemků odpůrce. V souladu s těmito důvody je i znázornění nové trasy biokoridoru v grafické části napadeného OOP. Původní biokoridor vedl středem zemědělsky užívaných pozemků. Nová trasa biokoridoru se však drží hranice zemědělských pozemků, kde se má nacházet újezdní cesta s přidruženou vegetací (což navrhovatelé nezpochybňují). Cesta není zemědělsky využívána (tuto skutečnost taktéž navrhovatelé nezpochybňují), biokoridor bude mimo cestu přesahovat pouze na okraje zemědělských pozemků. Soud se tak ztotožnil s odůvodněním odpůrce, že zásah do zemědělsky užívaných pozemků bude změnou trasy biokoridoru minimalizován.
17. Důvody změny odpůrce rozvinul v odůvodnění vypořádání námitek navrhovatelů, kde doplnil, že nová trasa koridoru je kratší, logičtější a méně zatěžující soukromé zemědělské pozemky, a tedy vhodnější, jak z hlediska migrace živočichů, tak z hlediska dopadů na zemědělskou půdu. Odpůrce označil snahu navrhovatelů o další změnu trasy biokoridoru

dle revize za účelovou snahu o maximalizaci zhodnocení vlastních pozemků na úkor pozemků sousedních. Dále doplnil, že se změnou trasy biokoridoru souhlasily oba dotčené orgány ochrany životního prostředí (odbor životního prostředí Městského úřadu Šlapanice a odbor životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje).

18. Dle názoru soudu odpůrce v projednávané věci změnu vedení biokoridoru odůvodnil logickým a přesvědčivým způsobem, přičemž se ve světle nároků kladených na odůvodnění územního plánování dostatečně vypořádal s námitkami navrhovatelů.
19. Změna vedení trasy biokoridoru zasáhne do vlastnického práva navrhovatelů, jedná se však o zásah proporcionální. Je totiž zřejmé, že změnou trasy biokoridoru dojde k minimalizaci zásahu do všech dotčených zemědělských pozemků (tedy nejen těch ve vlastnictví navrhovatelů), protože biokoridor povede úvoznicí cestou, popřípadě hranicí zemědělského pozemku, a nikoliv středem pozemků, jak tomu bylo v případě původní trasy. Soud také souhlasí, že se jeví úvozová cesta s přiléhající vegetací vhodnější pro migraci živočichů než střed zemědělsky užívaného pole. Vhodnější migrační trasy přitom obecně napomáhají stabilizaci územního systému ekologické stability. Minimalizace zásahů do zemědělské půdy a usnadnění migrace živočichů představují veřejný zájem chráněný zákonem.
20. Vedení biokoridoru přes zemědělské pozemky navrhovatelů zároveň žádným způsobem nenaruší jejich dosavadní užívání. Na str. 20 textové části územního plánu odpůrce (ve znění po změně č. 1) jsou uvedeny podmínky pro využití ploch ÚSES, jehož součástí je i předmětný koridor. Podmínky neumožňují v těchto plochách umísťovat budovy, nepřipustné je také jakékoliv využití podstatně omezující aktuální, či potenciální funkčnost ÚSES. Zemědělské využití je však bez jakýchkoliv omezení přípustné. Navrhovatelům tak nic nebrání v tom, aby dále užívali pozemky č. 1 k jejich dosavadnímu účelu.
21. Z aktivity navrhovatelů je zřejmé, že proti změně trasy biokoridoru brojí proto, že by biokoridor mohl v budoucnu bránit výstavbě rodinných domů na pozemcích č. 1. Pozemky jsou však aktuálně stále vedené jako zemědělská půda, nespádají do zastavitelného území obce a napadené OOP na tomto stavu nic nemění. Změna trasy biokoridoru tak nemůže zasáhnout do práv navrhovatelů tím, že by znemožnila plánovanou výstavbu, neboť plánovaná výstavba není dle územního plánu možná bez ohledu na existenci biokoridoru. Nelze proto hovořit o znehodnocení pozemku v důsledku změny trasy biokoridoru. K tomu je třeba dodat, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně-plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití území (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, a ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010-68). Vlastník pozemků nemá právní nárok na stanovení takových podmínek využití a rozvoje plochy, které by plně vyhovovaly jeho soukromým zájmům (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, či ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 As 248/2015-38). Soud tak souhlasí s odpůrcem, že navrhovatelé nemají právo na maximální možné zhodnocení svých pozemků.
22. Nelze souhlasit ani s dalšími tvrzeními, která navrhovatelé uvedli ve svém návrhu. Pozemky č. 1 nespádají do intravilánu obce, jak naznačují navrhovatelé, ale jsou součástí agrárního extravilánu. I letmým pohledem do mapy lze ověřit, že pozemky č. 1 netvoří žádnou nepochopitelnou proluku v zastavěném území. Navrhovatelé žádným způsobem

nepodložili svá tvrzení o vyčerpání orné půdy, naopak na pozemcích č. 1 se nachází převážně orná půda II. a III. třídy, tedy půda vhodná k zemědělským účelům.

23. Revizi vypracovanou na žádost navrhovatelů nelze považovat za zákonný podklad, který by musel odpůrce respektovat. Naopak je patrné, že cílem revize bylo primárně zdůvodnit vhodnost zástavby na pozemcích č. 1 a najít variantu vedení biokoridoru mimo tyto pozemky. Zvolenou variantu biokoridoru sice revize zdánlivě logicky odůvodňuje, nicméně vychází z předpokladu, že na pozemcích č. 1 bude zahájena výstavba. Cílem revize tedy zjevně nebylo vyvažovat zájmy vlastníků všech dotčených pozemků při zachování jejich zemědělského využití a zohlednění vhodnosti různých tras migrace živočichů. V námitkách navrhovatelé ostatně argumentovali mimo jiné tím, že nová trasa koridoru vede středem zemědělských pozemků, a nad nutnou míru do nich tudíž zasahuje. Jak již však soud vysvětlil výše, tento argument je mylný, jelikož středem zemědělských pozemků vedla původní trasa biokoridoru, nová trasa kopíruje hranice pozemků. Argumentace navrhovatelů tak paradoxně spíše podporuje řešení přijaté odpůrcem, neboť i podle navrhovatelů by biokoridor neměl být veden středem zemědělských pozemků.
24. Krajský soud dospěl v případě změny vedení biokoridoru k závěru, že odpůrce tuto změnu logicky a přesvědčivě odůvodnil minimalizací zásahu do soukromých zemědělských pozemků a vhodnějším prostředím pro migraci živočichů v podobě újezdni cesty s přilehlou vegetací. Změna vedení biokoridoru navíc nebude omezovat navrhovatele ve využívání pozemku k dosavadním zemědělským účelům, které jsou v souladu s územním plánem obce. Napadené OOP z těchto důvodů není v rozporu se zákonem, ani nepřiměřeně nezasahuje do vlastnických práv navrhovatelů.

III.B) Požadavek minimální velikosti stavebního pozemku pro rodinný dům

25. Navrhovatel b) brojil námitkami také proti změně požadavku na minimální velikost stavebního pozemku pro rodinný dům na 600 m². V návrhu poté navrhovatelé argumentují, že odpůrce se nedostatečně vypořádal s touto námitkou. Krajský soud se s názorem navrhovatelů neztotožnil. Ve vypořádání námitek odpůrce k této námitce uvedl, že obec se potýká s přehuštěním zástavby, přičemž zvýšení minimální velikosti stavebního pozemku pomůže tento efekt na nově vymezovaných zastavitelných plochách mírnit. Odpůrce uvádí, že kapacita obslužných komunikací a technické infrastruktury již nebude do budoucna schopná obsloužit případně nově vznikající kobercovou zástavbu. Méně hustá zástavba bude mít navíc další pozitivum v podobě většího množství zatravněné plochy, a tedy lepší retenci dešťových srážek, což pomůže čelit suchům, které danou lokalitu v poslední době sužují. Soud považuje toto odůvodnění za logické a přesvědčivé, námitka navrhovatele b) byla odpůrcem vypořádána dostatečně.
26. V návrhu na přezkum napadeného OOP navrhovatelé proti požadavku minimální velikosti nového stavebního pozemku pro rodinný dům brojí také věcně. Namítají, že cílem napadeného OOP byla ochrana posledních zbytků kulturního dědictví původní obce a urbanistických hodnot. Na příkladu návsi a jejího okolí je však dle navrhovatelů zřejmé, že nový požadavek na minimální rozlohu stavebního pozemku pro rodinný dům povede naopak k vytvoření proluk, protože v případě nahrazení původních domů novými nebude dosavadní výměra pozemků dostatečná.
27. Soud argumentaci navrhovatelů nepřisvědčil. Již ze samotného ustanovení, které minimální rozlohu stavebního pozemku stanovuje, je zřejmé, že tento požadavek platí pouze pro nové

stavební pozemky (viz str. 29 územního plánu obce Moravany, ve znění změny č. 1). V závěru ustanovení je navíc výslovně uvedeno, že se nepoužije na rekonstrukce a přestavby stávajících objektů. Stávající zastavěné pozemky tudíž touto změnou nejsou dotčeny, nedojde k rozpadu urbanistické struktury na návsí, jak popisují navrhovatelé.

28. Pro úplnost soud dodává, že navrhovatelé v návrhu na zrušení napadeného OOP neuvádějí žádná tvrzení ohledně konkrétního dopadu požadavku na minimální velikost nových stavebních pozemků na pozemky č. 2. V části věnované legitimaci k podání návrhu navrhovatelé uvádějí, že nový požadavek brání plánované výstavbě rodinných domů na pozemcích č. 2, nicméně žádné další informace o tomto záměru neuvádějí. Obecné a ničím nepodložené tvrzení navrhovatelů o tom, že napadené OOP brání údajnému stavebnímu záměru samo o sobě nemůže mít vliv na zákonnost napadeného OOP. V souladu s výše uvedeným však soud doplňuje, že požadavek na minimální velikost stavebního pozemku se týká pouze nových stavebních pozemků a nebrání proto přestavbě stávajících budov na pozemcích č. 2 (ani odstranění stavby a nové výstavbě na témže místě, neboť tím není vytvářen nový stavební pozemek).

IV. Shrnutí a náklady řízení

29. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal návrh důvodným, a proto jej ve smyslu § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení o návrhu navrhovatele a) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. O nákladech řízení o návrhu navrhovatelů b) a c) bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce byl ve věci úspěšný, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce je poměrně malou obcí o cca 3 500 obyvatelích, nedisponuje právním oddělením a nejedná se ani o obec s rozšířenou působností, ani o obec s pověřeným obecním úřadem. Z tohoto důvodu soud považuje náklady na právní zastoupení za účelně vynaložené. Náklady řízení odpůrce sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce odpůrce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí vyjádření k návrhu) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení odpůrce tak činí 8 228 Kč. Každý z procesně neúspěšných navrhovatelů b) a c) je proto povinen uhradit odpůrci polovinu z této částky.
31. Soud zároveň rozhodl o vrácení soudního poplatku za návrh navrhovateli a), protože ten jej zaplatil až po marném uplynutí lhůty stanovené usnesením soudu. Jelikož se k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží, zaplatil jej navrhovatel a) v okamžiku, kdy již jeho poplatková povinnost zanikla. Soud proto rozhodl o vrácení soudního poplatku navrhovateli a) na základě § 10 odst. 1, věty první zákona o soudních poplatcích, podle něhož soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu